

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-2144

08.06.2018

Прем'єр-міністру України

ГРОЙСМАНУ В.Б.

Шановний Володимире Борисовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Колеснікова Д. В., оголошений на засіданні Верховної Ради України 8 червня 2018 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Голові Верховної Ради України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 2 арк. у 1 прим.

З повагою

А. ПАРУБІЙ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

вих.

25/180

від

04.06.2018р.

**ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРУ УКРАЇНИ
В. ГРОЙСМАНУ**

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

(у порядку ст. 15 Закону України

«Про статус народного депутата України»)

**Щодо участі України в
Киотському протоколі**

Шановний Володимире Борисовичу!

Ефективне міжнародне співробітництво з нашими традиційними партнерами та в рамках раніше підписаних міжнародних договорів вимагає від Уряду України високих стандартів державного управління та регулювання.

Однією з найважливіших міжнародних угод, які свого часу підписала і Україна, є Киотський протокол в межах Рамкової конвенції ООН про зміну клімату (1992) прийнятого в Кіото (Японія) в грудні 1997 року, який зобов'язує розвинені країни і країни з перехідною економікою скоротити або стабілізувати викиди парникових газів. В рамках цього протоколу кожна держава отримує квоти на викиди в атмосферу парникових газів і таким чином кожна країна повинна скоротити промислові викиди в атмосферу.

Україна підписавши Киотський протокол зобов'язалася зберегти обсяг викидів на рівні 1990 року. Невикористані квоти держава має право продавати, що Україна і робила й робить досі.

За новими зобов'язаннями від 2013 року викиди України в період 2013-2020 років повинні бути в середньому на 24% менше, ніж викиди базового року - 1990-го. Однак саме зменшення до 2020 року має скласти 20%.

Взявши на себе ці зобов'язання Україна так і не змогла стати країною, де кліматична повістка в рамках міжнародного співробітництва та зобов'язань стояла б в пріоритеті уваги Уряду України.

Існує спосіб можливих доходів від реалізації Кіотського протоколу, це міжнародна торгівля квотами й цим правом може користуватися лише держава і тільки вона може продати той надлишок національної квоти, що утворився через спад економіки після 1990 року й викидала біля 920 млн т еквівалента вуглекислого газу.

Варто відзначити, що починаючи з 2004 року, коли Україна приєдналася до Кіотського протоколу, наша країна так і не змогла досягти потрібного рівня скорочення викидів і, що найсумніше, не змогла використати гроші ефективно.

Згідно з умовами Кіотського протоколу, отримані міжнародні гроші Україна повинна була витратити тільки на проекти, які б сприяли зменшенню викидів, і на комплекс заходів з енергозбереження або виробництва «зеленої енергії».

З офіційних заяв з японської сторони можливо однозначно зробити висновок, що японська сторона незадоволена роботою України за Кіотським протоколом.

Неефективне використання міжнародних коштів стало ключовим фактором погіршення наших взаємин з Японією та іншими провідними країнами світу.

Питання формування національної кліматичної політики України і сама сфера «зелених» інвестицій повинна бути в постійному фокусі уваги Уряду України та відповідних державних інституцій.

Україна повинна бути надійним учасником усіх процесів з міжнародної кліматичної співпраці в тому числі й за Кіотським протоколом.

У зв'язку з вищевикладеним та на підставі вимог ст.15 Закону України "Про статус народного депутата України", прошу надати мені обґрунтовану відповідь у встановлений законодавством термін на питання: скільки Україна отримала коштів в рамках Кіотського протоколу в 2014-2018 роках та на які цілі їх було витрачено?

З повагою
народний депутат України

Д.В. Колесніков
(посвідчення №180)